

– *Nincs, nem is lesz, fe-lejtsd el! Nincs, nem is lesz, fe-lejtsd el! Nincs, nem is lesz, fe-lejtsd el! Nincs, nem is lesz, fe-*. Hirtelen megtorpant, felsőteste meg-rándult, ahogy egy pillanatra hátrahőkölt, utána meg kellett kapaszkodnia,

54 Patak Márta

mert meg is tántorodott közben.

NINCS, NEM IS VOLT

Öltönyt viselt, világosszürke, finom szövetű, gyűródésmentes anyagból, talán valami gyapjúval kevert műszál lehet-

tett, amit egy érzékenyebb bőrű nő elsőre biztos kicsit szúrósnak talál. Tökéletesen állt rajta, és nem is volt benne feltűnően elegáns, meglátszott rajta, hogy az öltöny megszokott, mindennapi viselete. Sportosan elegáns, konyakszínű félcipője is nagyban hozzájárult, hogy alakját tetőtől talpig végigmérve semmin ne akadjon meg a tekintet, csupán az összhang legyen a végeredmény, amit a legkritikusabb szemlélő is azonnal, azzal az egyetlen pillantással leszűrhet. Az öltönnyel harmonizált a bordó nyakkendő, a tört fehér színű ing, sőt még az aktatáska is, pedig nem hogy árnyalatra, de még színre sem egyezett a cipővel.

Magas, sportos alkatú, ősz hajú férfi, hatvan körül, kicsit valamivel több talán, éppen abban a korban, ami vízvázalósnak számít a mai férfiak és nők esetében, mert van, akin jócskán látszik már, hogy egy teljes élet van mögötte, másokon meg az tűnik fel inkább, hogy mennyire jó karban van, nyilván odafigyel magára, tesz is érte, hogy a teste fedje el a korát. A férfi egyenes tartása, ruganyos járása rögtön elárulta, hogy sportol, mondhatni napi rendszerességgel, de legalább szombat délutánonként eljár teniszezni, vagy úszni, esetleg hátvédet játszik a kerület kispályás labdarúgó csapatában, mely az elmúlt idényben bajnokságot nyert, és idén is előkelő helyen állnak a tabellán a hetedik forduló után. Igen, kispályás játékos, csupa szakmabeli vagy rokon területen működő, mérnöki vagy természettudományos végzettséggel oktató, nála fiatalabb csapattársakkal.

Elvált, másodszor már nem nősült meg, együtt él egy nővel, és így is apja lehetett két közös lányuknak, akik közül most éppen a kisebbikért tartott az óvodába, miközben a cipője alatt rozszogó kőzúzalék neszében önkéntelenül felismerte a ritmust, kihallotta a hangot, amely egyre csak azt ismételte a fejében, mint valami örökzöld sláger fülbemászó refrénjét, hogy *Nincs, nem is lesz, fe-lejtsd el! Nincs, nem is lesz, fe-lejtsd el! Nincs, nem is lesz, fe-lejtsd el! Nincs, nem is lesz, fe-lejtsd el!*, így, négyszer egymás után, mintha némi cezúrával ugyan, de arra a szívhez szóló régi dalra válaszolna, melynek szövege pont az ellenkezőjét sugallja, amikor egyszeriben megtorpant. Első pillanatban maga sem értette, mi történt, miközben a rigmusra

koncentrálva szinte vakon vitte a lába az óvoda felé a megszokott úton, amelyen minden nagyobb követ ismert már, szinte darabra, hiszen a visszaúton számtalanszor végigvizsgálták, egyenként tették félre őket az elmúlt másfél év alatt, amióta óvodás lett a kislányuk.

Megtorpant, mintha gondolkodás nélkül, tőle függetlenül tette 55
volna a lába, és most az utasításra várna, hogy hogyan tovább. Hirtelen felvillant benne egy emlékfoslány. Nem tudta volna megmondani, hogy pontosan mi, még annyit sem, hogy szó volt-e, hangsúly vagy éppen egy mozdulat, de olyan erővel jött, hogy kis híján fellökte, és az az érzés maradt utána, mintha valaki azt súgta volna neki, hogy fordulj vissza, nem jó irányba mész. A férfit kiverte a hideg veríték, aztán lassan, egész lassan, de mégis pillanatról pillanatra melege lett, érezte, hogy lassan kezdi előnteni a forróság, és hiába igyekszik, nem tud úrrá lenni a helyzeten, mintha valami ismeretlen, idegen erő működné a testében, gondolkodni sem tudott, és egyszer csak meghallotta annak a nőnek a hangját. Tisztán, érthetően beszélt, hangjában semmi vádoló nem volt, a férfi mégis úgy érezte, mintha fejére olvasná titokban vállalt bűnét, amiért magához édesgette, aztán cserbenhagyta. Szeretett volna összezsugorodni, láthatatlanná válni, valahogy észrevétlenül eltűnni, eloszlani az óvodáig vezető ösvény közúzálékának vékony porfelületében, hogy ne kelljen hallania a hangot, melyet eddig még mindig sikerült elnyomnia a mantrájával. Most azonban nem hagyta magát, beleúszott a négy sor közt hagyott lélegzetvételyi szünetbe, és a képet is hozta magával, mely vissza-visszatérő villanásaival folyton kínozta, mihelyt nem kötötte le magát valamilyen fizikai tevékenységgel, vagy amikor edzés után leült a padra, aztán lehajolt, hogy kioldja a cipőfűzőjét, levetkőzik, és megzuhanozni.

A legváratlanabb pillanatokban látta maga előtt a nőt, azzal a titokzatos mosolyával, kendőzetlenül jelentéktelen mondataival, melyekben mégis újra meg újra benne volt az ígéret, melyeknek akkor sem tudott ellenállni, mert a nő olyan észrevétlenül magához vonzotta, hogy az utolsó pillanatban könnyebb volt engedni, hogy folyjon minden úgy, ahogy folynia kell, mikor az ősi parancsnak engedelmeskedve férfi és nő egymásra talál, és arra az időre átadja magát egymásnak. Akkor a nő ágya fölött lógó feszületet látta maga előtt, mintha a szenvedő krisztusarcra is biztató mosolyt rajzolt volna az a villanásnyi idő, amíg vívódott, mintha az is azt súgta volna, hogy ember tiltotta a nevemben, tegyétek, amit tennetek kell.

Tudhatta volna előre, hogy egyszer még drágán megfizet érte, mégsem tett ellene, azt hitte, a távolság majd mindent megold helyette, csupán azt nem sejtette, hogy hiába a több ezer kilométer, sokkal kínzóbb a gondolat, mintha a szomszéd utcában lakna, és nap mint nap elmenne előtte az

utcán, mert akkor előbb-utóbb értésére adhatná, hogy ennyi volt, nincs tovább, így meg, hogy a hallgatásban és a távolságban bízva akarta élete felejtésre ítélt eseményei közé sorolni, mindig ugyanaz a kép jött vissza, az a semmihez nem fogható érzés hasított belé, amelyben akkor, ott a fe-

56 szület alatt abban az üres lebegésben egy rövid időre el tudta hinni, hogy most minden a helyére került megint.

Még egyszer megrázta a fejét, de nem akart szűnni a forróság, lüktetett a halántéka, szíve legalább százhuszat vert, és látta maga előtt, amint lassan eltorzul a nő arca, szája elfehéredik, a szeme zavaros lesz, és szinte kiszakad belőle a hang, amikor hozzáér. Mindig így kezdődött, ezt a képet látta, aztán elöntötte a forróság, és mozdulni sem tudott. Aztán ahogy a székesegyház tornyában a negyedet ütötte az öblös harang, a férfiban is megszólalt az a másik hang, amely fegyelemre intette, hogy elég, és tagoltan, érthetően elmondta azt az egy mondatot, melyet azóta minden lépésébe belehall, valahányszor gondolatai kitérnének a megszokott medrűkből. Hirtenlen szédülés fogta el, meg kellett kapaszkodnia a kerítésben, nehogy elessen. Akkor erőt vett magán, lassan úrrá lett a gondolatain, figyelte a szívverését, és mintha a szívét biztatta volna, hogy lassuljon, a tüdejét, hogy lélegzete is nyugodjon meg, kimondta félhangosan, tagoltan, hosszan elnyújtva minden szótagot, mint akkor, legelőször az a hang, *Nincs, nem is volt, felejtse el!*, aztán elindult az óvoda felé, ütemre igazította a lépéseit.

